

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 34/2026-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **EOS KSI Slovensko, s.r.o.**, Prievozská 2, Bratislava, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11CoCsp/6/2025 z 10. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11CoCsp/6/2025 z 10. septembra 2025 **b o l o p o r u ř e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11CoCsp/6/2025 z 10. septembra 2025 **z r u ř u j e** a **v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Nitre **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 456,37 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 34/2026-16 z 27. januára 2026 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

krajského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou domáhal proti žalovaným v prvom a druhom rade zaplatenia sumy 20 000 eur s príslušenstvom z dôvodu neplnenia povinností zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom sťažovateľa a žalovanými.

3. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. TO-11Csp/14/2023-176 zo 16. mája 2024 v jeho I. výroku zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť sťažovateľovi sumu 20 000 eur spolu s príslušenstvom (s úrokom vo výške 13 663,57 eur a so zmluvným úrokom z omeškania vo výške 206,74 eur) s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť druhému žalovanému. Vo výroku II tohto rozsudku okresný súd sťažovateľovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný v prvom rade podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Argumentoval tým, že právo predčasného zosplatenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej nasledujúcej budúcej splátky, čo v tomto prípade dodržané nebolo. Právo pôvodného veriteľa na zosplatenie úveru pre nezaplatenie konkrétnej omeškanej splátky zaniklo, preto je neplatné aj následné postúpenie pohľadávky na žalobcu, čo zakladá nedostatok jeho aktívnej legitímácie. Žalovaný v prvom rade spochybnil aj okolnosti uzavretia zmluvy o úvere zakladajúce jej absolútnu neplatnosť vo vzťahu k nemu pre uvedenie do omylu. S ohľadom na obsah zmluvy namietol, že ide o úver bezúročný a bez poplatkov.

5. Doplnčiacim rozsudkom č. k. TO-11Csp/14/2023-267 z 27. februára 2025 okresný súd doplnil výrok I svojho rozsudku zo 16. mája 2024 o rozhodnutie v časti uplatnených úrokov z omeškania, o ktorých v tomto rozsudku nebolo rozhodnuté (úrok z omeškania s percentuálnou sadzbou 5 % ročne zo sumy 20 000 eur od 4. marca 2021 do zaplatenia).

6. Krajský súd ako súd odvolací uznesením č. k. 11CoCsp/6/2025-318 z 10. septembra 2025 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu spolu s doplnčiacim rozsudkom a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta:

a) Krajský súd zrušil právoplatný rozsudok okresného súdu proti žalovanému v druhom rade, ktorý proti nemu nepodal odvolanie, hoci so žalovaným v prvom rade tvorili samostatné spoločenstvo, preto proti nemu rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť zo zákona. Krajský súd zrušil aj doplnčiaci rozsudok okresného súdu, proti ktorému odvolanie vôbec nebolo podané a ktorý tak nadobudol právoplatnosť proti obom žalovaným. V tejto súvislosti zdôraznil, že o časti nároku, o ktorom bolo rozhodnuté doplnčiacim rozsudkom, okresný súd vo svojom rozsudku vôbec nerozhodol, a preto žiadnymi výkladovými metódami nemožno právne uzavrieť, že by v tejto časti bolo zo strany žalovaných podané odvolanie. Napriek tomu krajský súd, rozširiac si svoju právomoc, rozhodol aj v tejto časti a zrušil aj doplnčiaci rozsudok. Doplnčiaci rozsudok nadobudol

právoplatnosť a ním priznaná pohľadávka sa stala majetkom judikovaným príslušným súdom, a preto bolo potrebné tomuto právu poskytnúť ochranu v podobe práva na jej vymoženie v exekučnom konaní. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia ústavného súdu v obdobných veciach sp. zn. III. ÚS 683/2022 a II. ÚS 299/2019, ako aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006.

b) Krajský súd nesprávne právne posúdil charakter procesného spoločenstva solidárnych dlžníkov z úverovej zmluvy ako nerozlučné spoločenstvo v úplnom rozpore so zákonom, základnou logikou, ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V tejto súvislosti poukázal na právne závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 194/2023, III. ÚS 322/2017, uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/1/2018 z 29. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/544/2015 z 26. októbra 2016, sp. zn. 5Cdo/18/2022 z 27. apríla 2023.

c) Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené, jeho závery sú svojvoľné a v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

8. Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zotrval na právnych záveroch napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach uviedol:

a) S poukazom na znenie § 75 a nasl. CSP je charakter procesného spoločenstva determinovaný povahou predmetu konania a hmotnoprávnou úpravou a posúdenie, o aké spoločenstvo ide, je vecou súdu. Sporným sa môže javiť charakter procesného spoločenstva v prípadoch solidárnych záväzkov podľa hmotného práva. V prípade tzv. nedeliteľných záväzkov podľa hmotného práva pôjde vždy o procesné spoločenstvo nerozlučné. Pri solidárnych záväzkoch ide spravidla o samostatné procesné spoločenstvo. V situácii, v ktorej žalobca kumuluje účastníctvo viacerých žalovaných z toho istého hmotnoprávneho základu (ktorý mu zároveň umožňuje bez neúspechu žalovať aj len jedného z viacerých dlžníkov) a rozsudok sa musí vzťahovať na každého z účastníkov, môže ísť o nerozlučné spoločenstvo.

b) Podľa krajského súdu v okolnostiach tejto veci, ak sťažovateľ ako žalobca procesným úkonom kumuluje do konania viacerých žalovaných, ktorých povinnosti vyplývajú z rovnakého hmotnoprávneho základu (zvýraznené, ak existuje medzi nimi určitý spôsob vyrovnania) s povinnosťou plniť spoločne a nerozdielne, tak potom (bez ďalšieho rozdielu v hmotnoprávnom vzťahu) je treba uvažovať, či procesné spoločenstvo samostatné nemá aj niektoré aspekty spoločenstva nerozlučného (nie však núteného), pretože rozsudok sa musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný. Kto vystupuje ako žalobca a žalovaný, je otázkou procesnou, to, či sa rozsudok musí vzťahovať na žalobcu a žalovaného, je otázkou hmotnoprávnou. V priebehu súdneho konania môže jeden z dlžníkov namietať hmotnoprávnymi námietkami nárok žalobcu a ten sa môže týkať len jeho, t. j. v takomto prípade už nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo.

c) Ak ide o rovnaký hmotnoprávny základ viacerých dlžníkov a tí majú povinnosť spoločne a nerozdielne plniť a spoločným hmotnoprávnym základom je len jednoduchá skutočnosť, že neplnili splatný dlh, potom podľa názoru krajského súdu ide o spoločenstvo, pri ktorom úkony jedného z nich platia aj pre ostatných. Žalovať možno v takýchto prípadoch samostatne aj jedného z viacerých hmotnoprávných dlžníkov. Podľa názoru krajského súdu v prípade, ak pôjde o viacerých dlžníkov v konaní v postavení žalovaných, je možné uvažovať o samostatných spoločenstvách viacerých subjektov na strane žalovaného, ktoré môžu mať prvky spoločenstva nerozlučného (§ 77 CSP). Zákon nehovorí, že sa rozsudok má vzťahovať na každého, ktorý prichádza do úvahy z hmotného práva, ale na každého, kto je žalobcom a žalovaným (procesné hľadisko). Nerozlučnosť podľa § 77 CSP, ktorá pramení z hmotnoprávneho vzťahu, teda nehovorí nič o nutnej účasti všetkých do úvahy prichádzajúcich účastníkov právneho vzťahu v konaní (či už ide o zmluvný, alebo mimozmluvný právny vzťah), ako to je pri nútenom procesnom spoločenstve. Charakter tohto spoločenstva určuje hmotné právo. Judikatúra uvedené procesné vzťahy posudzuje preferenčne ako samostatné procesné spoločenstvo. Z pohľadu dôsledkov procesných úkonov jedného zo subjektov na strane žalovaného však možno uvažovať o ich viazanosti aj pre ďalší zo subjektov na strane žalovaného.

d) Krajský súd bol v danom prípade toho názoru, že medzi žalovanými ide o také spoločné práva a povinnosti z úverovej zmluvy, kde nie je možné jednotlivito vo vzťahu ku každému z nich oddeliť žalobou uplatňovaný nárok, ale ide o také spoločné práva a povinnosti, že rozhodnutie súdu sa musí vzťahovať na každého z nich, keď zároveň úkon jedného z nich, platí aj pre ostatných, t. j. odvolanie žalovaného v prvom rade platí i pre žalovaného v druhom rade, preto krajský súd skonštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť ani vo vzťahu k žalovanému v druhom rade.

e) Vo vzťahu k preskúmaniu dopĺňacieho rozsudku krajský súd uviedol, že prvostupňový súd do výroku dopĺňacieho rozsudku poňal aj nároky, o ktorých už bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu. Dopĺňací rozsudok tak môže evokovať dojem, že všetky nároky uplatnené sťažovateľom sú právoplatne priznané proti obom žalovaným. Rozsudok okresného súdu bol však napadnutý v celom rozsahu. Zmätočne v dopĺňacom rozsudku zároveň pôsobila aj tá skutočnosť, že oproti pôvodnému rozsudku okresného súdu je v ňom vynechaný spôsob plnenia uvedený vo výroku I uvedeného rozsudku (v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť aj druhému žalovanému). Z uvedených dôvodov krajský súd zastával názor, že už podané odvolanie žalovaného v prvom rade je potrebné vyhodnotiť tak, že smeruje aj proti dopĺňaciemu rozsudku. V prípade trvania na podaní odvolania aj proti nemu by išlo o formalistický prístup zo strany súdu. Na vydanie dopĺňacieho rozsudku neboli navyše splnené zákonné podmienky (nebolo nariadené pojednávanie), preto ho bolo potrebné zrušiť ako zmätočný a nevyhlásený zákonným spôsobom. Zásadnou skutočnosťou je aj to, že predmetom dopĺňajúceho rozsudku mal byť iba nárok týkajúci sa úrokov z omeškania, ktorý nemôže existovať bez hlavného záväzku. Výsledkom konania po vrátení veci v zmysle intencií krajského súdu môže byť aj záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V takomto prípade by bola podľa názoru krajského súdu proti elementárnej logike existencia dopĺňacieho rozsudku, ktorá by zaväzovala na plnenie akcesorického záväzku bez existencie hlavného záväzku.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

9. Zúčastnená osoba nevyužila svoje právo zaujať stanovisko k vyjadreniu krajského súdu.

III.3. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ v replike k vyjadreniu krajského súdu uviedol:

a) Nestotožňuje sa s obsahom vyjadrenia krajského súdu a zdôrazňuje, že v napadnutom uznesení absolútne absentuje odôvodnenie krajského súdu k otázke nerozlučného spoločenstva. Krajský súd sa nevyjadril k ustálenej judikatúre ústavného súdu a najvyššieho súdu a namiesto toho prezentuje opačné právne názory popierajúce túto judikatúru, ako aj platný a účinný Civilný sporový poriadok. Vo vyjadrení síce krajský súd uviedol, že rozhodujúcim kritériom na posúdenie otázky charakteru procesného spoločenstva je hmotnoprávny základ, no napriek tomu tieto závery úplne popiera tvrdením, že žalobca určil nerozlučné procesné spoločenstvo žalovaných tým, že na solidárnych dlžníkov podal jednu, resp. spoločnú žalobu. Tým krajský súd vytvára úplne nové hybridné procesné spoločenstvá, ktoré ani nie sú zákonom upravené, a porušenie ústavných práv sťažovateľa ospravedlňuje bezbrehou právomocou súdu dotvárať a upravovať zákony podľa vlastnej ľubovôle.

b) Sťažovateľ zastáva názor, že ak je zákonom a ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít upravené postavenie viacerých solidárnych dlžníkov ako samostatné procesné spoločenstvo, tak nemožno svojvoľným konaním súdu docieľiť výklad zákona *contra legem* výlučne pre účely zrušenia právoplatného súdneho rozhodnutia, a tým porušiť jednu z najdôležitejších zásad právneho štátu – *res iudicata*.

c) Žiadnym výkladom nemožno dospieť k záveru, že podaním žaloby na viacerých solidárnych dlžníkov sa z nich stáva nerozlučné spoločenstvo. Táto argumentácia neberie do úvahy, že veriteľ mohol podať žalobu aj na každého zo solidárnych dlžníkov samostatne a následne by ich súd spojil z dôvodu hospodárnosti do jedného konania.

d) Argumentácia sťažovateľa je nekonzistentná, keď na jednej strane uviedol, že procesné úkony pre jedného zo solidárnych dlžníkov zavazujú aj ostatných solidárnych dlžníkov, avšak následne uzavrel, že v prípade vzniesenia námietky premlčania solidárnym dlžníkom sa jej účinky na ostatných solidárnych dlžníkov nevzťahujú, pretože ide medzi nimi o samostatné spoločenstvo. Za neprijateľnú považuje sťažovateľ aj časť vyjadrenia krajského súdu, v ktorom poukazuje na hybridné procesné spoločenstvá neupravené v platnej právnej úprave, ktoré by sa mali meniť v priebehu súdneho konania v závislosti od procesných úkonov strany sporu.

e) K otázke zrušenia doplnacieho rozsudku sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd založil svoje oprávnenie zrušiť právoplatné rozhodnutie na základe „elementárnej logiky“, podľa ktorej akcesorický záväzok nemôže existovať bez hlavného záväzku, z čoho je zjavné, že ide o zjavné prekročenie právomoci krajského súdu, ktorý nedisponuje právomocou zrušiť akékoľvek právoplatné súdne rozhodnutie bez podania opravného prostriedku. Postup krajského súdu podľa sťažovateľa naplňa všetky znaky svojvôle predstavujúcej zjavné porušenie zákonných predpisov a právomoci súdov.

f) Krajský súd zaujal stanovisko, ktoré je v priamom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú sťažovateľ opätovne poukázal, a to bez toho, aby sa čo i len

náznakom snažil s ňou vysporiadať. Sťažovateľ na základe uvedeného považuje za nepochybne preukázané, že krajský súd prekročil svoje právomoci a jeho sťažnosť je dôvodná.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa je tvrdené porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý prekročil rozsah svojej prieskumnej právomoci tým, že v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít v otázke posúdenia povahy procesného spoločenstva solidárnych dlžníkov nesprávne rozhodol v odvolacom konaní o nárokoch žalobcu vo vzťahu k obidvom žalovaným, hoci odvolanie podal iba jeden z nich. Krajský súd navyše nesprávne postupoval, keď zrušil doplnčací rozsudok, proti ktorému žiadna zo sporových strán odvolanie nepodala.

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery, sú v súlade s ústavnými požiadavkami ochrany základných práv a slobôd, prípadne či k porušeniu základného práva alebo slobody došlo konaním, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Skutkové a právne závery rozhodnutia všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

13. V súvislosti s preskúmaním sťažovateľmi napádaného uznesenia krajského súdu, ktoré nie je rozhodnutím konečným, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (m. m. I. ÚS 357/2016, III. ÚS 46/2013) v prvom rade podotýka, že pri rešpektovaní zásady, že základné právo na súdnu ochranu je právo výsledkové, len výnimočne vstupuje do posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú konečné z pohľadu merita veci. V intenciách uvedeného ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z toho hľadiska, či v danej veci nejde o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv sťažovateľa.

14. Podstatným pre rozhodnutie tejto veci bolo posúdenie, či krajský súd postupoval ústavne konformne, teda či konal v zákonom vymedzenom rámci odvolacieho prieskumu, keď svojím výrokom zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu (teda vo vzťahu k obidvom žalovaným), hoci odvolanie proti nemu podal len žalovaný v prvom rade. Na zákonnej úrovni ide o posúdenie, či krajský súd mohol uplatniť zákonnú výnimku z viazanosti rozsahom odvolania ustanovenú v § 379 písm. b) CSP, čo je závislé od posúdenia otázky, či medzi žalovanými v prvom a druhom rade ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP alebo, naopak, či žalovaní v dotknutom konaní konajú každý sám za seba podľa § 76 CSP, t. j. majú samostatné procesné spoločenstvo.

15. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poskytol odôvodnenie v otázke procesného spoločenstva v bode 38 napadnutého uznesenia, kde dospel k záveru, že hoci odvolanie proti rozsudku okresného súdu podal len žalovaný v prvom rade, v preskúmanom konaní tvorí spolu so žalovaným v druhom rade ako solidárny spoludlžník z úverovej zmluvy tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo

podľa § 77 ods. 1 CSP, v ktorom úkony jedného z nich platia aj pre druhého. Je to tak z dôvodu, že medzi žalovanými ide o také spoločné práva a povinnosti, kde nie je možné jednotlivito vo vzťahu ku každému z nich oddeliť žalobou uplatňovaný nárok. V dôsledku tejto skutočnosti tak podľa krajského súdu rozsudok okresného súdu nemohol nadobudnúť právoplatnosť ani vo vzťahu k žalovanému v druhom rade.

16. Za ústavne konformné je možné považovať rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré pri interpretácii a aplikácii právnej normy rešpektuje jej obsah a zmysel a zároveň rešpektuje princíp právnej istoty, teda je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; v opačnom prípade musí byť rozhodnutie dôkladne a presvedčivo odôvodnené (čl. 2 základných princípov CSP). Ústavný súd na tomto mieste poznamenáva, že dôsledné odôvodnenie musí byť súčasťou samotného rozhodnutia a nemôže byť dodatočne doplnené podrobnou argumentáciou vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti (bez ohľadu na jej vecnú správnosť).

17. Ústavný súd konštatuje, že povaha procesného spoločenstva v civilnom sporovom konaní úzko súvisí s hmotnoprávnym konceptom spoločných práv, resp. spoločných záväzkov. Pre posúdenie povahy procesného spoločenstva je rozhodujúca povaha predmetu konania zásadne z hľadiska jeho deliteľnosti. Samotná solidarita pri plnení záväzku neznamena, že ide o plnenie nedeliteľné, práve naopak, občianske právo hmotné stanovuje prezumpciu rovnosti podielov solidárnych dlžníkov, ak nie je určené inak, čo samo osebe indikuje deliteľnosť plnenia (§ 511 Občianskeho zákonníka). Splnenie záväzku jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. V prípade spoločného peňažného dlhu je veriteľ oprávnený žalovať na jeho splnenie aj oboch spoludlžníkov samostatne a je len vecou vôle a voľby žalobcu (v tomto prípade sťažovateľa), či zažaluje jedného alebo oboch ako solidárnych dlžníkov. Ide teda o samostatné procesné spoločenstvo, pri ktorom pluralita žalovaných vzniká procesným úkonom žalobcu označením viacerých žalovaných v jednej žalobe na základe vôle veriteľa (v tomto prípade sťažovateľa). V samostatnom procesnom spoločenstve robí každý zo spoločníkov procesné úkony výlučne sám za seba a ich účinky sa môžu vzťahovať len k jeho osobe. Nezaväzuje teda svojím úkonom nikoho iného okrem seba na rozdiel od spoločenstva nerozlučného a výsledok sporu vo vzťahu k jednotlivým solidárnym dlžníkom môže byť odlišný. Uvedené teoretické východiská sú konštantne judikované všeobecnými súdmi a potvrdené aj judikatúrou ústavného súdu (nález sp. zn. II. ÚS 375/2019 z 15. apríla 2020, uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 63/2009 z 20. júla 2010, sp. zn. 6 Cdo 544/2015 z 26. októbra 2016, sp. zn. 5Cdo1/2018 z 29. januára 2019).

18. Rozsudkom okresného súdu bola žalovaným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi dlžnú sumu 20 000 eur spolu s riadnym úrokom vo výške 13 663,57 eur a úrokom z omeškania vo výške 206,74 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť druhému žalovanému (I. výrok), a sťažovateľovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti oboj žalovaným (II. výrok). Záväzok žalovaných vyplýval zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa zaviazali zaplatiť sťažovateľovi dlžnú sumu ako spoludlžníci.

19. Bez ambície nahrádzať právne posúdenie všeobecných súdov ústavný súd konštatuje, že aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie nasvedčuje tomu, že žalovaní v zmluve samostatne prevzali na seba záväzok uspokojiť sťažovateľa, ktorý nebol nedeliteľnej povahy. V takom prípade je veriteľ oprávnený vybrať si, či si svoj nárok na plnenie uplatní len od jedného z dlžníkov alebo

od oboch. Ak podá žalobu proti obom dlžníkom, je každý zo žalovaných voči veriteľovi solidárnym dlžníkom, ale len sám za seba a aj v spore vystupuje samostatne. To znamená, že každý zo žalovaných je oprávnený vzniesť samostatné námietky, z čoho vyplýva možnosť ich rozdielnej procesnej obrany. Každý zo žalovaných je oprávnený v konaní robiť samostatné procesné úkony, ako aj samostatne uplatniť opravné prostriedky bez toho, aby sa ich účinky vzťahovali aj na druhého žalovaného, čo zodpovedá postaveniu samostatných spoločníkov podľa § 76 CSP.

20. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ani z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, že by všeobecné súdy relevantne konfrontovali ustálenú súdnu prax v otázke povahy procesného spoločenstva solidárnych dlžníkov ako zásadne samostatného spoločenstva. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd nesprávnym posúdením postavenia žalovaných ako procesne nerozlučných spoločníkov v rozpore s § 379 písm. b) CSP prekročil svoju viazanosť rozsahom odvolania, ktoré podal len žalovaný v prvom rade, a nesprávne zrušil rozsudok okresného súdu vo vzťahu k obom žalovaným. Napadnuté uznesenie má nepochybne negatívny dopad na uspokojenie pohľadávky sťažovateľa ako veriteľa, pretože zasahuje do právoplatného rozhodnutia vo vzťahu k žalovanému v druhom rade a nielenže porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale nežiaducim spôsobom zasahuje do princípu právnej istoty.

21. Neakceptovateľný excesívny výklad procesných noriem uplatnený krajským súdom má v posudzovanej veci aj priamy negatívny dopad na vlastnícke právo sťažovateľa, čím došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

22. Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv aj postupom krajského súdu, ktorý napadnutým uznesením zrušil aj dopĺňací rozsudok okresného súdu, proti ktorému žiadna zo sporových strán nepodala odvolanie.

23. Aj keď ústavný súd skonštatoval porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením ako celkom, čoho dôsledkom je jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, považuje za potrebné osobitne sa vyjadriť k tejto námietke, a to z pohľadu usmernenia ďalšieho postupu krajského súdu.

24. Okresný súd dopĺňacím rozsudkom doplnil I. výrok svojho rozsudku tak, že obom žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi (okrem nárokov priznaných rozsudkom okresného súdu) aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 20 000 eur od 4. marca 2021 do zaplatenia.

25. Krajský súd dôvody zrušenia dopĺňacieho rozsudku v napadnutom uznesení špecifikoval v jeho bode 51, argumentujúc, že jeho vydaním nie je možné zásadne založiť prekážku rozsúdenej veci. V odôvodnení poukázal aj na to, že v tomto prípade okresný súd do výroku dopĺňacieho rozsudku poňal aj nároky, o ktorých už rozhodol v rozsudku, a preto odvolanie podané proti rozsudku smeruje aj proti dopĺňaciemu rozsudku. Poukázal tiež na to, že dopĺňací rozsudok môže evokovať dojem, že všetky nároky uplatnené sťažovateľom ako žalobcom sú právoplatne priznané, ako aj na vynechanie časti I. výroku rozsudku okresného súdu týkajúceho sa spôsobu plnenia vo výroku dopĺňajúceho rozsudku. Napokon dôvodil aj nelogickosťou požiadavky opätovne podať odvolanie aj proti nárokom už priznaným v rozsudku okresného súdu, ktoré už bolo vo veci podané.

26. Ústavný súd považuje za potrebné vytknúť okresnému súdu, že výrok dopĺňacieho rozsudku, do ktorého okresný súd v zásade zahrnul aj pôvodný výrok svojho rozsudku (dokonca nie

doslovne), ktorý „doplnil“ poslednou časťou výrokovej vety o časti príslušenstva, nie je správny z formálneho procesného hľadiska ani z hľadiska výrokovej kultúry. Obsahom výroku doplniaceho rozsudku podľa § 255 CSP má byť výlučne ten výrok, ktorý súd „opomenul“ uviesť v rozsudku. Prevzatie pôvodného výroku rozsudku s dodaním novej časti výroku môže vo svojich dôsledkoch pôsobiť zmätočne a vyvolávať pochybnosti o jeho obsahu a záväznosti, ktorá v zásade nastupuje samostatne (§ 225 ods. 3 CSP).

27. Vzhľadom na formálnu nesprávnosť doplniaceho rozsudku treba považovať za správny materiálny prístup krajského súdu k jeho obsahu. K argumentácii sťažovateľa ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že doplniaci rozsudok nemohol nadobudnúť samostatnú alebo novú právoplatnosť v častiach, ktoré „kopírovali“ pôvodný výrok rozsudku okresného súdu. Keďže tieto časti výroku napadol odvolaním žalovaný v prvom rade, vo vzťahu k nemu nastúpil suspenzívny účinok odvolania (§ 367 ods. 1 CSP). Obsahom doplniaceho rozsudku bol tak fakticky len výrok, ktorým boli žalovaní zaviazaní zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 20 000 eur od 4. marca 2021 do zaplataenia. Ak žalovaný v prvom rade včas napadol rozsudok, ktorý sa týkal istiny uplatnenej pohľadávky, nemožno vytknúť odvolaciemu súdu, že vecne preskúmal výrok doplniaceho výroku o jej príslušenstve aj bez podania odvolania, keďže ide o akcesorický nárok.

28. Vzhľadom na excesívny postup krajského súdu pri posúdení rozsahu jeho prieskumnej právomoci ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

29. V nadväznosti na výrok o porušení práv sťažovateľa ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

30. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní je viazaný právnym názorom ústavného súdu. Po vrátení veci bude povinnosťou krajského súdu v súlade s § 390 CSP vec znova rozhodnúť.

V.

Trovy konania

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia (odmena za tri úkony právnej pomoci – prevzatie zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti uskutočnené v roku 2025, vyjadrenie k stanovisku súdu uskutočnené v roku 2026). Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, uskutočnené v roku 2025 a jeden úkon vyjadrenia k stanovisku súdu uskutočnený v roku 2026. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 (2026) predstavuje sumu 371 eur (396,50 eur) a režijný paušál v roku 2025

(2026) sumu 14,84 eur (15,86 eur). Keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), suma priznaných trov sa zvyšuje o DPH v sadzbe 23 %, čo predstavuje celkovú sumu 1 456,37 eur (1 184,04 eur s DPH), ktorú je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu